

Ὁ ὑπὸ ψευδώνυμον Μὰξ Ὁ Ρέλλ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς ὁ ἐκδὸς ἡθογραφικὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ βίου εἰς τρεῖς διαφόρους τόμους ὑπὸ τοὺς τίτλους: Ὁ Τζὼν Μπούλλ καὶ τὸ νησί του, Αἱ κόραι τοῦ Τζὼν Μπούλλ, Οἱ ἀγαπητοὶ γείτονες, ἐξέδωκεν ὅρτι νέον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον: Ὁ φίλος Μὰκ Δόναλδ, περιέχον ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ἐν Σκωτίᾳ βίου. Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ὅπερ εἶνε γεγραμμένον μετὰ τῆς αὐτῆς χάριτος καὶ ἐγγικτικῆς εὐφραίας, μεθ' ἧς καὶ τὰ προηγούμενα, σταχυολογοῦμεν τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ τῶν σκωτικῶν ἡθῶν.

ΣΚΩΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Διάλογος μεταξὺ Σκώτων χωρικῶν:

Δόναλδ.— Ἐμαθες, Δοῦγκαν, πῶς ὁ Μὰκ Νάβ κατεδικάσθη εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν γιατί ἐκλεψε μίαν ἀγελάδα;

Δοῦγκαν.— Τί βλάξ αὐτὸς ὁ Μὰκ Νάβ! Δὲν ἤμποροῦσε τάχα ν' ἀγοράσῃ τὴν ἀγελάδα... καὶ νὰ μὴ τὴν πληρώσῃ!

*

Ἑρωτικὴ ἐξομολόγησις:

Ὁ Δόναλδ προτείνει τῇ Μαρίᾳ ἕνα μικρὸν περὶπατον εἰς τὰ περίχωρα. Διαβαίνουνσι πρὸ τοῦ κοιμητηρίου· εἰσέρχονται καὶ περιεργάζονται τὰ μνημάτα. Πρὸ τοῦ τάφου τῶν προγόνων τοῦ ὁ Δόναλδ σταματᾷ τὸ βῆμα.

— Μαρία, ἐδῶ ἀναπαύονται οἱ γονεῖς μου.

Καὶ ψιθυρίζει προσκλινῶν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς:

— Εἰπέ μου λοιπόν, Μαρία, θὰ ἤθελες νὰ ἀναπαυθῇς καὶ σὺ μίαν ἡμέραν εἰς τὸ μνημα αὐτό;

Ἡ Μαρία ταπεινοῖ τοὺς ὀφθαλμούς, στενάζει ὡς ἀρμύζει εἰς καλοκασθερμμένην κόρην καὶ θέτει τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Δόναλδ.

Εἶνε ἤδη μεμνηστευμένοι.

*

Ὁ γέρων ψυχομαχεῖ σχεδόν, ἀλλὰ τὰ χεῖλη του κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς ψιθυρίζουσιν ἀράς ἐναντίον παλαιοῦ οἰκογενειακοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου παριστάμενος λέγει πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον:

— Πρέπει ὅλας τὰς ἔχθρας σου νὰ τὰς λησμονήσῃς πρὶν ὑπάγῃς εἰς τὸν Κύριον. Ἡ θρησκεία μᾶς διατάσσει νὰ συγχωρῶμεν καὶ τὸν θανασιμώτερον ἐχθρόν μας.

— Καλὰ λοιπόν! ἀποκρίνεται μετὰ δισταγμοῦ ὁ γέρων χωρικός, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, τὸν συγχωρῶ.

Εἶτα στραφεὶς αἰφνης πρὸς τὸν υἱόν του:

— Ἐγὼ τὸν συγχωρῶ, ἀλλὰ ἡ κατάρρα μου νὰ πέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν σου ἂν τὸν συγχωρήσῃς κ' ἐσὺ!!

*

Πρεσβύτες Κυρία εἶχεν ὑπηρετήν, οὔτινος ἡ περιέργεια ἦτο πασίγνωστος. Δὲν τὸ εἶχε τίποτε ν' ἀποσφραγίσῃ τὰς ἐπιστολάς της καὶ νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ. Ἐχούσα πρὸς ἀποστολὴν ἐπιεῖγόν τι γράμμα, ὀλίγα λεπτὰ πρὶν κλείσῃ τὸ ταχυδρομεῖον, φωνάζει τὸν ὑπηρετήν, ἀναγινώσκει εἰς αὐτὸν μεγαλοφώνως τὸ περιεχόμενον, ἐπειτα σφραγίζει τὸν φάκελλον καὶ τῷ λέγει:

— Τρέξε γρήγορα καὶ μὴ χασομερήσῃς εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃς... τώρα 'ξεύρεις πολὺ καλὰ τί ἔχω γράψῃ.

*

Ποτὲ δὲν ἠδύνατο γεωκτῆμων τις νὰ ἔχῃ νωπὰ ὡὰ ἐκ τοῦ πλουσίου ὀρνιθῶνός του.

Τίς τὰ ἐκλεπτε; Μυστήριον.

Τέλος ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ κηπουροῦ τὰ ὑπεξήρει καὶ τὰ ἐπώλει εἰς τὴν ἀγοράν.

Εὐρίσκει τὸν κηπουρόν:

— Εἶμαι βέβαιος πῶς ἐσὺ μὲ ὑπηρετεῖς πιστὰ· ἀλλὰ, μεταξὺ μας, δὲν ἔμπορῶ νὰ πῶ πῶς ἔχω μεγάλη ὑπόληψιν καὶ γιὰ τὴ γυναῖκά σου.

— Δὲν παραξενεύομαι, ἀφέντη... οὐτ' ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλη ὑπόληψιν γι' αὐτήν.

*

Ποιμὴν εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ σκύλου του. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἱεροτελεστίας ὁ μολοσσὸς μένει ἡσυχος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ὁ ἱερεὺς ἀρχεται κηρύττων, ὁ σκύλος ἀνησυχεῖ, ἐγείρεται. Καὶ καθ' ὅσον ὁ ἱεροκήρυξ ὑψοῖ τὴν φωνὴν ἐξοργίζεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ζῶον. Ὑπόκωφοι οὐρλισμοὶ ἀκούονται προμηνύοντες θύελλαν. Ὁ ἱερεὺς λαλεῖ κατὰ τῶν κακιῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, κεραυνῶν ταύτας διὰ τῆς εὐγλωττίας. Οἱ ὕλακαὶ τοῦ κυνὸς τότε κλονοῦσι τὰ τεῖχη τοῦ ναοῦ. Ὁ ἱερεὺς διατάσσει τὸν ποιμένα νὰ ἐκδιώξῃ τὸν σκύλον του, καὶ ἐκεῖνος ὑπάκουει. Ἀλλὰ στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἄμβωνα ἄνευ ὀργῆς ἀποκρίνεται:

— Καλὰ παππᾶ μου, μὰ τὸ φταίξιμο δὲν εἶνε 'ς τὸ σκυλί, ἐσὺ ἔκανες τὴν ἀρχή.

*

Ἐπαίτης κρατῶν βιολίον πλησιάζει διαβάτην καὶ ζητεῖ ἔλεημοσύνην.

— Κρατεῖς βιολί καὶ δὲν παίζεις, λέγει ἐκεῖνος, γιατί;

— Ἀφέντη, δός μου ὅ,τι ἀγαπᾷς χωρὶς νὰ παίξω βιολί καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

Ὁ διαβάτης ἐννοήσας τὴν λεπτότητα τοῦ ἀνθρώπου δίδει αὐτῷ πεντάλεπτον.

— Ὡστε δὲν μεταχειρίζεσαι ποτὲ τὸ βιολί σου;

— Ναί, ἀφέντη, καμμιά φορὰ... γιὰ φοβέρα.

*

Σκῶτος ἱερεὺς περιέγραφεν ἐπὶ τὸ εἰκονικώ-
τερον τὰ καλὰ τοῦ παραδείσου.

— Ἐκεῖ εἶναι παντοτεινὴ μουσική. Ὁ Ρα-
φαήλ τραγουδεῖ, ὁ Γαβριήλ παίζει ὄργανο καὶ
ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄγγελοι ἀπὸ τῆς χαρὰς τους κτυ-
ποῦν τὰ φτερά. Τί ὠραῖα! Δὲν ἔμπορεῖς νὰ βάλ-
λῃς μὲ τὸ νοῦ σου ὅμοιο πρᾶγμα...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... εἶνε ἴδια
κι' ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν εἶνε ξηρασία καὶ
ὕστερα γυρίζει ὁ καιρὸς 'ς τὴ βροχή, ποῦ ἀνοί-
γουν ἡ χῆνες τὰ φτερά καὶ τὰ χτυποῦνε!

*

Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σκώτου μυθι-
στοριογράφου Βάλτερ Σκῶτ περιηγητὴς τις ἤλ-
θε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τόπον ἔνθα διέμενε ζῶν ὁ
ἐξοχος συγγραφεύς. Ἀφοῦ εἶδε τὸν οἶκον αὐτοῦ
πλήρης συγκινήσεως, εἶτα εἰσῆλθε χάριν ἀναψυ-
χῆς εἰς πανδοχεῖον.

— Τί ἔχασεν ὁ τόπος σας! λέγει πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην.

— Ἀλήθεια, εἶναι μεγάλη καὶ μεγάλη ζη-
μία γιὰ μᾶς, ἀποκρίνεται περίλυπος ἐκεῖνος· ὁ
σὲρ Βάλτερ ἔπαιρνε πάντα ἀπὸ τὸ μαγαζί μας
τὸ ρακί του.

N.

ΣΚΩΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Πολλὰ λίγο κάνουν ἓνα πολὺ.

*

"Ἄν μὲ γελάσῃ ἓνας ἄνθρωπος μὴά φορά, 'ντρο-
πή δική του. Ἄν μὲ γελάσῃ δυὸ φορές 'ντροπή
δική μου.

*

Τόσο σπάνιο εἶνε νὰ ἰδῇς γυναῖκα μὲ κλάμ-
ματα ὅσο χῆνα ξυπόλυτη.

*

"Ὅποιος γεννήθηκε γιὰ νὰ κρεμασθῇ δὲν ἔχει
φόβο νὰ πνιγῇ.

*

Τοῦ διαβόλου τὰ παιδιὰ εἶνε πάντα τυχερά.

*

Δὲν θὰ εἶχε τόσο πέρασι ὁ Θεὸς, ἂν ὁ διάβο-
λος εἶχε πεθάνῃ.

*

"Ὅποιος παίρνει συμβουλὴ μόνον ἀπ' τὸν ἑαυ-
τόν του ἔχει συμβουλάτορα ἓνα βλάκα.

Δημοσιεύομεν σήμερον, ὡς ὑπεσχέθημεν, τὴν ἔμμε-
τρον αὐτοβιογραφίαν τοῦ κ. Γεωργίου Σουρῆ, τοῦ δημο-
φιλοῦς συντάκτου τοῦ «Ρωμῆου», οἷον ἀπαρχὴν τῶν
μετ' ὀλίγον δημοσιευμένων δύο τόμων ποιημάτων
αὐτοῦ. Εἶνε περιττὸν βεβαίως νὰ ἐξῆρωμεν ἡμεῖς τὴν
ἀφελῆ χάριν τῆς δημοτικῆς ποιήσεως τοῦ κ. Σουρῆ,
ἣτις ἀληθῶς κατέστη μία ἀπόλαυσις διὰ τὸ ἡμέτερον
Κοινόν. Ἐκ τοῦ δημοσιευμένου δ' ἔργου θέλουσιν ἰδεῖ
πάντες ὅτι τοιαύτην ἐξαιρετικὴν τοῖς ἐπιφυλάσσει καὶ
νῦν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς προσεχοῦς ἐκδόσεως τῶν νέων
αὐτοῦ ποιημάτων.

Σ. τ. Δ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Α'.

Ἐγώ, Γεώργιος Σουρῆς, ἱππότης τοῦ Σωτήρος,
καὶ Χιώτης διαβολόλωλος ἀστείου χαρακτήρος,
ἐπιχειρῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ξηρῶς κι' ἐν συντομίᾳ
τὰ μᾶλλον σπουδαιότερα τοῦ βίου μου στιγμῆα,
προτοῦ οἱ βιογράφοι μου καθ' ὅλα μ' ἀνατάμουν
κι' εἰς ὅλην τὴν ὑψηλίον ρεντίκολο μὲ κάμουν.

—

Κατ' ἄλλους εἶμαι γέννημα τῆς ἡρωίδος Χίου
καὶ λέγουν πῶς ἐξ εὐγενούς κατάγομαι στοιχείου,
πλὴν ὅλλοι παραδέχονται πατρίδα μου τὴν Σῦρον
καὶ ἄλλοι περισσότεροι τὴν νῆσον τῶν Κυθῆρων.
Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι πάντα Χιώτης,
μὰ κάποτε καὶ Συριανὸς κι' ἔσθ' ὅτε Τσιριγώτης.

—

Ἡ μήτηρ μου μετῆρχετο τὰ γυναικεῖα ἔργα
καὶ πότε πότε μ' ἔδερνε μὲ ξύλο ἢ μὲ βέργα,
ὁ δὲ πατήρ μου ἔμπορος ἐλέγετο πῶς ἦτο
καὶ μὲ τὸ Δοῦνα καὶ Λαβεῖν πολὺ ἐνησχολεῖτο,
ἀπολαμβάνων πάντοτε οἰκιακῆς εἰρήνης...
πλὴν λωποδύται κάμποσοι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης
'εἰς τὸ μαγαζί του 'τρύψωσαν μὴά νύκτα σκοτεινὴ
κι' οὐτ' ἐν Ἀμερικάνικῳ δὲν τᾶψησαν πανί.
Καὶ ἀπὸ τότε ὁ πατήρ εἶχε μεγάλο χάλι,
ὡς ὅτου ἐμουφλούζεψε καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι.

—

Ἐγὼ δὲ τότε ἐσύχναζα μετὰ μεγάλου ζήλου
εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ γνωστοῦ κυρίου Θεοφίλου,
ὅστις ἐσχάτως μ' ἔξαψιν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν
τοῦ κύκλου ἀνεκάλυψε τὸν τετραγωνισμόν,
ἐφ' ᾧ σοφὸν διδάσκαλον ὁ κόσμος τὸν κηρύττει
καὶ ἴσως πρῶτος θὰ ἐμβῇ μέσ' 'ς τοῦ Δρομοκαίτη.

B'.

"Ἄρτι μὲν ἔπαυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα,
κι' ἐπούλησα τὰ λεξικά καὶ τᾶλλα μου βιβλία
κι' ἐφόρτωσα τὰ γράμματα 'στὸν πετεινὸ ἀπάνω,
σκεπτόμενος νυχθημερόν τί δαίμονα νὰ κάνω.

—

Κι' ἐνῶ τὸ μέλλον ἔβλεπα ἐμπρός μου μελανόν
ἐφάνησαν 'στὸν ὕπνον μου δυὸ ὄνδρες σκεπτικοί,